

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 99. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639966966704/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

- de fandt Behag i, hvorpaa han ganske drog sig ud af disse kost
Bare Selskaber.
- 26 Den Dag Gud kaldte min Moder, Blev Lands Bye Poeten spillet
første Gang. Den Bekom et overmaade stort Biefald, og *Luxdorph*
paa stod imod salig *Conférents* «Raad» *Bartholin*, at nogen maatte have
hiulpen mig, siden der skulde en øvet Poet til at giøre et slet
5 Vers med Kunst, og vedligeholde det Latterlige, som *Destouches*
havde lagt i Originalen. *Bartholin* derimod tilbød sig at vædde saa
høyt som han vilde, at jeg selv havde giort dem siden jeg gav mig
ud derfor. Da nu *Bartholin* kom for at *condolere* efter min
Moders Død, bad han mig paa min Ære og Samvittighed at sige ham
10 om nogen havde giort de Vers for mig. Jeg forsikkrede ham, som
jeg og med Sandhed kunde, at ikke engang noget Menneskeligt Øye
uden mit havde seet dem da jeg leveerte Stykket til *Theatret*. Det
store Rye, der i alle Selskaber gik af denne Oversættelse, var Aarsag
i, at *Reverdil* Bragte mig *Soliman* den Anden og Bad mig oversætte
15 den, som jeg ogsaa gjorde, og gav ham en Afskrift af det, som han
Lod trykke men, efter min Begiering, uden mit Navn.
- Om Sommeren 1763 spiieste min Fader hos Greve *Moltke*, hvor der
Blev talt meget om *Abels* Død af *Gesner*. Da min Fader kom hjem
Lod han den hente hos *Philibert*, og da han havde læst den, bad han
20 mig at oversætte den. Jeg søgte at undslaae mig derfor, og sagde,
at den Franske var en Oversættelse, saa maatte Værket tabe for
meget ved at oversættes af det. Men denne Jndvendning Betog han
mig snart; thi nogle Dage efter gik [gik] han paa Børsen og hentede
Originalen, saa jeg nu ingen videre Undskyldning havde. Jmidlertid
25 var min Ven og Læremester *Bornemann* Blevet gift, men den
Varme og Fornøyelse hvormed han ved alle Leyligheder talte om
mig og Berømte mig, gjorde hans Konc, som hun selv fortalte mig
da vi Blev kiendte, overmaade *Jaloux*, og da hun yttrede det for ham,
Lovede han, at han fór at overtyde hende om, hvor ugrundet denne

30 Mistanke var ikke vilde gaae til mig. Jeg, som var uvidende herom, fortrod i mit Hierte høyligen paa, at han saa reent kunde glemme mig; da altsaa *Soliman* og *Abels Død* vare trykkede, sendte jeg ham et Exemplar af hver, med et Brev. Dette Besvarede han mig i den varme Venskabelige Tone, og da Iomfrue *Böttger* holdt ved at plage
35 mig om at oversætte *Colardeaus Caliste*, saa kom vi i en ordendthig Brevvexling igien, siden jeg, Ligesom jeg fik et Hundrede Vers fær- dig, sendte dem til hans Bedømmelse.

Af en Hændelse, sagde han d 1ste Junij 1764: i Morgen er det Jomfrue *Biehls* Fødsels Dag. Dette hørte hans Kone, og om Morgenen
40 sagde hun til ham, at hun havde noget at Bede ham om, som han endelig maatte gjøre; da han nu havde Lovet hende det, saa var Begieringen den, at han skulde gaae til mig og gratulere mig, og tillige gjøre hende Bekiendt med mig, som han da ogsaa gjorde. Efter at jeg havde trukken mig ud af det store Sælskab, var salig Etats Raad *Augustin*
45 den, som kom flittigst til os; thi almindelig tilbragte han tre Aftener om Ugen hos os, hvor heele Samtalen gik ud paa Litteraturen. Han og *Hielmstieme* vare meget gode Venner, og jngen af Dem fornøiede med det skønne Videnskabers «Selskabs» Skrifter. De paa stode, at *Sneedorf*
27 i Kraft af at vilde forbedre Sproget fordærvede det, ved at danne det efter det Franske, som var reent imod dets Natur. I det Bind, som der kom ud det Aar, stod en Lovtale af *Thomas* over *Dugui Trouin*, som *Sneedorf* havde over sadt, men saa Bogstavelig, at visse Ord vare komne ud af Deres naturlige Bemærkelse, og uden
5 alle Historiske *Noter*. Da *Hielmstieme* havde læst den, siiger han til *Augustin*: Den skarpeste Critique, der kunde giøres over denne Oversættelse var en fuldkommen god Oversættelse af *Sully* Lovtale der har utallig fleere Vanskeligheder, og jeg veed ikke, hvad jeg vilde give dertil, men alle Historiske *Noter* maatte være med
10 for at gjøre den *Oratoriske* Stiil des meere kiendelig. Jeg vidste nok een, svarede *Augustin*, som vist kunde gjøre det, men det vil